

Arrest

nr. 189 790 van 17 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2017 en op 13 maart 2017.

1.3. Op 14 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Gaza, waar u op 22 juni 1986 bent geboren en waar u altijd heeft gewoond. U bent UNRWA geregistreerd. Uw ouders zijn vluchtelingen van 1948, afkomstig van Beër Sjeva. Na het middelbaar bent u aan de open universiteit van al Quds sociologie gaan studeren. U heeft een tijd uw studies stopgezet om ze vervolgens te hervatten en af te studeren in 2014. In 2009 bent u getrouwd met K.(...). Jullie hebben drie dochters: F.(...) geboren in 2012, T.(...) geboren in 2013 en S.(...) geboren in 2016.

Op 1 januari 2006 bent u via familiale connecties beginnen werken bij de zeepolitie. U kreeg eerst een opleiding van zes maanden. Vervolgens zou u zijn ingezet om de presidentiële residentie te beveiligen. In de praktijk diende u te patrouilleren in het presidentieel kwartier. Na ongeveer zes maanden werd u overgeplaatst naar de dienst voor het herstel van voertuigen. U bent hier blijven werken tot de staatsgreep van Hamas in juni 2007. Na de staatsgreep werd u werkloos, maar u bleef wel (een deel van) uw loon behouden dat maandelijks door de autoriteiten in Ramallah werd gestort op een bankrekening. Op 1 februari 2009 begon u te werken in een benzinstation.

Begin juni 2014 werd er een verbod opgelegd aan de voormalige werknemers van de Palestijnse Autoriteit om te werken. Als gevolg hiervan zou uw werkgever besloten hebben u te ontslaan. Einde 2014 zou u zijn beginnen werken als zelfstandig taxichauffeur. Omstreeks 26 april heeft de verkeerspolitie een grote controleactie gehouden. Men zou bij u hebben vastgesteld dat u een ambtenaar was van de vroegere Palestijnse Autoriteit, waarna men u meenam naar het lokale politiekantoor. Hierbij zou men u hebben gedwongen een verklaring te ondertekenen om geen enkele job meer uit te oefenen in de toekomst. Omdat u dit in eerste instantie weigerde te ondertekenen, zou men u een nacht hebben vastgehouden. De volgende dag tegen de avond stemde u toe om de verklaring te ondertekenen, waarna men u onmiddellijk vrijliet. In de periode die volgde zou u een aantal keer telefonisch contact gehad hebben met een zekere Y.(...) R.(...), uw voormalige chef bij de zeepolitie. U zou gevraagd hebben of u voortaan uw volledig loon zou kunnen bekomen in plaats van slechts een deel van uw loon en dit op basis van uw universitair diploma. Hij zou u gevraagd hebben een schriftelijke aanvraag in te dienen via fax en hij zou u beloofd hebben te proberen u als benoemd ambtenaar te laten registreren.

Op 28 mei 2015 zou u een oproepingsbrief hebben gekregen van het ministerie van binnenlandse zaken om u aan te melden. U vermoedde dat men u wilde ondervragen over de fax die u eerder had verstuurd naar Y.(...) R.(...) in Ramallah. U zou deze dan ook hebben meegenomen. Aangekomen in het lokale politiekantoor, zou u na verloop van tijd zijn ondervraagd. Men zou u vragen hebben gesteld over uw contacten met de Palestijnse Autoriteit in Ramallah. U zou uitgelegd hebben dat u enkel een schriftelijke aanvraag had gedaan in verband met uw loon. U verwees hierbij naar de fax die u had meegenomen. Men zou u er evenwel van verdacht hebben een spion te zijn voor de autoriteiten in Ramallah. U werd in totaal zes dagen vastgehouden, gedurende dewelke u elke dag op gewelddadige wijze werd ondervraagd. U zou besloten hebben in hongerstaking te gaan. Na zes dagen zou men u hebben vrijgelaten nadat u die dag twee keer was flauw gevallen. In het midden van de nacht zou men u bij u thuis hebben afgezet. Uw familie zou u onmiddellijk hebben opgevangen en uw oom, een verpleger van opleiding, zou u hebben verzorgd. In de periode die volgde zou u thuis gebleven zijn. U zou een visum hebben aangevraagd voor Turkije. Op 19 augustus 2015 zou u vanuit Gaza naar Egypte gereisd zijn. Vanuit Egypte zou u vervolgens met het vliegtuig naar Istanbul gereisd zijn, waar u op 31 augustus 2015 aankwam. Vervolgens zou u vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar u op 20 september 2015 aankwam. Op 29 september 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart met bijlage, uw paspoort, uw huwelijksakte, een kaartje van het ziekenfonds, een salarisstrookje, uw geboorteakte, uw twee UNRWA kaarten, de geboorteakte van 1 van uw drie dochters en nog ziekenfondskaarten van uw dochters en uw echtgenote.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid

bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo stelt u 'ik ontving wel materiële hulp en daarna (vanaf ik bij de overheid werkte) kreeg ik enkel medische hulp' (zie gehoorverslag CGVS, 6 februari 2017, vraag 34). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U legde in de loop van uw asielprocedure een aantal opvallende incoherente verklaringen af. Deze verklaringen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verwees u zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal naar uw arrestatie door de wegpolitie omdat u als taxichauffeur aan het werk was, terwijl u dit verboden was. Tijdens het gehoor van 6 februari 2017 verklaarde u onder druk gezet geweest te zijn om een document te ondertekenen waarmee u zich akkoord verklaarde om in de toekomst geen enkele job meer uit te oefenen. Men zou ermee gedreigd hebben anders uw taxi in beslag te zullen nemen (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vraag 101). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 daarentegen verklaarde u gedwongen te zijn een document te ondertekenen waarin u verklaarde een boete van 5000 dollar te zullen betalen. Men zou er bovendien mee gedreigd hebben u anders te zullen opsluiten in de gevangenis. U werd erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor niet naar de boete van 5000 dollar had verwezen en evenmin naar het dreigement dat men u mogelijkerwijze zou opsluiten in de gevangenis. U antwoordde dat u zeker was deze twee zaken wel degelijk te hebben verklaard tijdens het vorige gehoor (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vragen 10-13). Nochtans blijkt dit niet uit het gehoorverslag van 6 februari 2017. Bovendien heeft u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over deze twee zaken. Uw verklaringen in kader van uw gehoor bij DVZ en uw eerste gehoor op het CGVS zijn klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie. U maakte verder op geen enkel moment melding van eventuele communicatieproblemen met de aanwezige tolken (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vraag 1). Omwille van deze opvallende incoherentie rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen in dit verband.

Vervolgens legde u eveneens erg opvallende tegenstrijdige verklaringen af over uw opsluiting gedurende zes dagen vanaf 28 mei 2015. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid aangezien ze flagrant zijn en ze de kern van uw asielaanspraak betreffen.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor van 6 februari 2017 dat u op de eerste dag twee keer werd verhoord. Tijdens het tweede verhoor zou men u geslagen hebben. U werd gevraagd dit toe te lichten. U antwoordde dat men u met handen en voeten had vastgebonden en vervolgens zou men u hebben geslagen met een tuinslang (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 142 en 143). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 daarentegen verklaarde u tijdens dit tweede gehoor wel degelijk geslagen te zijn, maar enkel met de handen. Op de vraag of men u toen ook had geslagen met een tuinslang, antwoordde u uitdrukkelijk negatief. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen. U repliceerde dat u pas op de tweede dag met een tuinslang werd geslagen (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vragen 35-45). Gezien u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen kan dit niet overtuigen. Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af over het kamertje waar u mocht slapen gedurende de zes dagen van uw arrestatie. Tijdens het gehoor van 6 februari 2017 beschreef u deze kamer als volgt : 'de grootte van de kamer was ongeveer drie op drie of drie op vier. Ik zat alleen, er was een matras op de grond zonder kussen, zonder deken, er was ook een emmer op de grond' (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vraag 158). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 daarentegen verklaarde u dan weer dat er in de kamer zich enkel een matras en een kussen bevonden. Toen u erop werd gewezen dat u tijdens het vorige gehoor uitdrukkelijk had verklaard dat er geen kussen voorhanden was, verklaarde u zich niet meer te kunnen herinneren deze verklaringen te hebben afgelegd. U voegde eraan toe er zeker van te zijn dat er wel degelijk een kussen aanwezig was in de kamer. Toen u vervolgens tijdens het gehoor van 13 maart 2017 werd gevraagd of er in de kamer buiten die matras en het kussen nog iets anders aanwezig was, verklaarde u dat dit niet het geval was. U werd erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor wel degelijk naar nog iets anders had verwezen. U herinnerde zich nu plots dat er zich ook een emmer bevond in de kamer.

Op de vraag waarom u zich dit nu pas herinnerde hoewel u net daarvoor nog uitdrukkelijk verklaarde dat er niets anders was in de kamer, gaf u een erg bizar antwoord. U dacht immers dat er was gevraagd naar één of ander meubelstuk zoals een tafel of een stoel (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017,

vragen 53-63). Deze uitleg raakt kant noch wal waardoor er verdere twijfels zijn over uw geloofwaardigheid.

Ook over wat u daar te eten heeft gekregen, legde u verklaringen af die sterk uiteen lopen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor van 6 februari 2017 dat u de eerste dag rijst en nog iets anders te eten kreeg. U kon het zich niet meer precies herinneren. De volgende dag zou u als ontbijt brood eieren en confituur hebben gekregen. De dag daarop 's avonds zouden ze niets meer binnen gebracht hebben en vanaf toen bent u ook gestopt met eten en drinken, op af en toe water en zout na (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 170-175). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 daarentegen verklaarde u iets heel anders. Toen verklaarde u slechts één maaltijd te hebben gekregen, namelijk rijst met tomatensaus. U voegde eraan toe hier niet zeker van te zijn. U kon wel met zekerheid zeggen dat er geen vlees of kip bij was. Op de vraag of u de volgende dag 's morgens nog iets te eten had gekregen, antwoordde u dat dit niet het geval was. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor had verwezen naar een stevig ontbijt de volgende dag dat namelijk bestond uit brood, eieren en confituur. U antwoordde hierop dat u zich dit niet meer goed kon herinneren omdat het in uw ogen details betreffen. U werd erop gewezen dat uw verklaringen over het ontbijt de volgende dag niet als details kunnen worden beschouwd, gelet op het feit dat u in hongerstaking zou gegaan zijn en dus het verschil tussen één of twee maaltijden wel degelijk bestaat. U beaamde dit. U bleef evenwel bij uw eerdere verklaringen namelijk dat u slechts één maaltijd had gekregen namelijk rijst met tomatensaus (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vragen 66-71). Uw verklaringen zijn dan ook tegenstrijdig op dit vlak.

Voorts werd u gevraagd naar de verschillende marteltechnieken waaraan u zou zijn onderworpen gedurende uw detentie. Tijdens het gehoor van 6 februari 2017 had u onder andere verwezen naar de techniek waarbij u aan het plafond werd opgehangen met vastgebonden armen (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vraag 176-178). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 werd u gevraagd of u aan nog andere marteltechnieken werd onderworpen, buiten het slaan met een tuinslang en het slaan op uw geslachtsorgaan. U antwoordde hierop resoluut dat er geen andere marteltechnieken op u werden toegepast. U werd vervolgens gewezen op uw verklaringen van 6 februari 2017 over de marteltechniek waarbij u werd opgehangen met vastgebonden armen. U antwoordde nu dat men u wel degelijk op deze manier ook heeft gemarteld, meer bepaald gedurende de laatste drie dagen. U voegde eraan toe dat er u evenwel geen elektrische schokken werden toegediend. U werd erop gewezen dat u deze techniek wel degelijk zelf ook als een marteltechniek beschouwde. Het feit dat u eerder naliet hiernaar te verwijzen hoewel er uitdrukkelijk naar was gevraagd is onbegrijpelijk, temeer daar uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u gedurende drie dagen aan deze marteltechniek bent onderworpen geweest (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vragen 72-74). Opnieuw doen deze incoherente verklaringen sterke twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande incoherenties wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u zijn gearresteerd door leden van de veiligheidsdiensten.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt nog uit het gegeven dat u klaarblijkelijk zonder enig probleem legaal de Gazastrook heeft kunnen uitreizen. U maakte immers gebruik van uw paspoort. U beaamde zelf dat deze vaststelling aantoonde dat u op dat moment niet werd gezocht door de autoriteiten van Gaza. U lichtte toe dat u evenwel vreesde in de toekomst nog problemen te zullen krijgen zoals hierboven beschreven en u zou dan ook besloten hebben preventief te vluchten uit Gaza (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 11-16). Deze uitleg overtuigt niet. Het is ten zeerste te betwijfelen dat de autoriteiten van Gaza u zonder problemen zouden laten uitreizen, als u minder dan drie maanden ervoor nog werd beschuldigd van spionagepraktijken. Wat er ook van zij en zoals al eerder opgemerkt, uw verklaringen in verband met uw opsluiting vanwege uw aangewezen spionagepraktijken zijn allerm minst geloofwaardig.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers.

De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de

vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016

was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat hoewel er beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), is er geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijnse paspoort en een identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 1 en 8-11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U verklaarde zelf uitdrukkelijk dat u het op economisch vlak wel stelde. U lichtte toe dat u een salaris ontving als ambtenaar van de autoriteiten in Ramallah. Daarnaast had u ook nog een inkomen van uw werk in Gaza. U ontkende dan ook dat uw vlucht uit Gaza was ingegeven door eventuele precare levensomstandigheden waarin u verkeerde (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 17-21). Wanneer u werd gevraagd uw werksituatie toe te lichten, verwees u naar uw statuut van ambtenaar bij de zeepolitie. Na de machtsovername door Hamas in 2007 kreeg u uw (verminderd) loon verder uitbetaald door de autoriteiten in Ramallah zonder dat u hiervoor prestaties diende te leveren. Dit stelde u in staat om nog ander werk te doen. Van 2009 tot 2014 zou u gewerkt hebben als werknemer in een benzinstation. Door jullie gunstige financiële situatie zouden uzelf en uw echtgenote jullie universitaire studies hebben kunnen afmaken. Voorts woonde u in het ouderlijke huis, een groot huis bestaande uit drie slaapkamers, een keuken en twee badkamers. U deed een beroep op de UNRWA diensten, maar op het moment dat u was tewerkgesteld als ambtenaar bij de zeepolitie, zou u niet langer in aanmerking gekomen zijn voor de materiële hulp in de zin van voedsel, enkel nog voor de medische bijstand, dit omdat u te veel verdiende (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 22-35 en 52-54).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer

dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlsche strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlsche strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden en verder ook het feit dat u heeft gewerkt als militair bij de zeepolitie. Deze zaken staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), betwist verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en zet uiteen in welke gevallen de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, in welke gevallen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet langer toepassing kan vinden. Hij herhaalt zijn verklaringen over zijn vroegere werkzaamheden voor de Palestijnse Autoriteit, omtrent het feit dat hem om deze reden door

Hamas werd verboden nog enige job uit te oefenen en aangaande de problemen die hij kreeg wanneer werd ontdekt dat hij als taxichauffeur werkte. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij mogelijks de boete en het dreigement niet heeft verteld (*quod non*) niet als gevolg kan hebben dat de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig wordt ondermijnd en dat zijn situatie gestaafd wordt door algemene informatie over Gaza.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over zijn detentie en de foltering en waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, volhardt verzoeker in zijn verklaringen en meent hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen details zoekt en tegenstrijdigheden creëert die niet gegrond zijn. Ook verwijst hij naar de traumatiserende reis die hij heeft afgelegd en naar het feit dat de gebeurtenissen die hem het land hebben doen verlaten al enige tijd achter hem liggen. Verzoeker acht het dan ook begrijpelijk dat hij sommige details, die geen deel uitmaken van de kern van zijn asielrelaas (zoals de aanwezigheid van een kussen in de kamer of wat hij te eten kreeg), niet meer precies kan situeren. Hij merkt in dit verband nog op dat hij meermaals probeerde zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens vorige gehoren te verduidelijken en vervolledigen. Het Commissariaat-generaal vat dit echter op als een tegenstrijdigheid. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal rekening dient te houden met de algemene veiligheidssituatie en levensomstandigheden in Gaza bij de evaluatie van de geloofwaardigheid van de marteling die hij heeft ondergaan en die gezien de aanwezigheid van Hamas, hun praktijken en zijn toelichting in dit verband wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker meent dan ook dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Hij wijst er tot slot op dat van Palestijnse asielzoekers dezelfde bewijslast moet worden aanvaard als van iemand die in aanmerking komt voor 1, A en betoogt dat, aangezien vervolging die voortvloeit uit een politieke overtuiging een vervolgingsgrond is onder artikel 1, A van het Verdrag van Genève, hij dus eerst onder dit artikel dient te vallen en niet onder artikel 1, D.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bescherming verleend door UNRWA en het ophouden van deze bescherming. Hij merkt op dat hij doorheen zijn hele procedure meldde wat de levensomstandigheden waren in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef en hoe de bescherming van UNRWA in praktijk onzichtbaar bleef. Verder meent verzoeker dat het aanhalen van een periode in 2014 noch pertinent noch overtuigend is in de zin dat het Commissariaat-generaal noch aantoonde hoe die bescherming op dat moment strookte met de missie van UNRWA, noch aantoonde dat deze missie effectief werd vervuld. Het louter stellen dat het zo was is niet voldoende, aldus verzoeker, die te dezen nog opmerkt dat UNRWA niet voorziet in alle humanitaire noden en dat er in het vluchtelingenkamp geen beveiliging is door UNRWA, dit terwijl er wel degelijk een “*ongoing armed conflict*” aan de gang is in Gaza. De effectieve bescherming van UNRWA, in een context van een gewelddadig conflict tussen twee politieke groeperingen (waarvan één, Hamas, door verschillende landen wordt beschouwd als een terroristische groepering) is dus zeer beperkt en kan de bevolking niet beschermen tegen gewelddadige bedreigingen.

Verzoeker zet verder uiteen dat het hem niet duidelijk is via welke procedure hij een paspoort kan bekomen en citeert bronnen die stellen dat men zich hiertoe persoonlijk moet aanmelden in de West Bank. Verzoeker begrijpt niet hoe van hem verwacht kan worden dat hij naar Egypte reist om daar de nodige administratieve stappen te zetten om een paspoort te verkrijgen. Hij wijst er in dit verband op dat uit verschillende bronnen blijkt dat Palestijnen geen reisdocumenten krijgen, zodat de vraag rijst hoe hij zich dan legaal naar Egypte zal moeten begeven en daar lang genoeg zal kunnen verblijven om de nodige stappen te zetten om naar zijn land terug te keren. Ook stelt hij onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen garantie is dat de grensovergang in Rafah geopend zal zijn en dat hij de grens zal kunnen overgaan. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om deze analyse te bevestigen.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat UNRWA financiële moeilijkheden kent en onvoldoende fondsen heeft om haar missie in Gaza tot een goed einde te brengen. Hij merkt voorts op dat nergens in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van de Conventie van Genève vermeld staat dat de verzoeker naast vervolgingsgronden ook socio-economische of medische problemen moet doen gelden. Tot slot verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de vluchtelingenstatus werd erkend van Palestijnen uit Gaza.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat in Gaza sprake is van een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Verzoeker verwijst naar het OCHA rapport van 17 november 2016, waaruit hij afleidt dat er sprake is

van een gewapend conflict in Gaza en dat er een voortdurende obstructie van humanitaire hulp (o.a. verstrekt door UNRWA) plaatsvindt door het Israëlische leger. Daarnaast verwijst verzoeker naar het UNRWA rapport van 24 november 2016, dat de onderfinanciering van UNRWA en het gebrek aan voldoende financiële middelen om een adequate bescherming en humanitaire hulp te garanderen aantoonst. Verzoeker wijst op de precare situatie, de erbarmelijke levensomstandigheden en de hoge werkloosheidsgraad in Gaza en het feit dat er ernstige socio-economische redenen zijn voor een vertrek uit Gaza. Het OCHA rapport van augustus 2016 en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bevestigen deze erbarmelijke en precare situatie en tonen aan dat de situatie in Gaza onleefbaar is, aldus verzoeker, die nog diverse krantenartikelen aanhaalt die moeten aantonen dat het niveau van geweld extreem hoog is in Gaza en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dus van toepassing is.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 31 maart 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van desbetreffend artikel. Het is de Raad overigens niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de rechten vermeld in voornoemd artikel zouden geschonden zijn nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn echtgenote en kinderen in Gaza verblijven en dat hij geen familie heeft in België (administratief dossier, stuk 4B, vragen 61 en 69).

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten slechts zijn persoonsgegevens en

deze van zijn familieleden, alsook het feit dat hij heeft gewerkt als militair bij de zeepolitie bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 april 2014 (CG nr. 1527057), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen.*

Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij werd gearresteerd door leden van de veiligheidsdiensten wegens vermeende spionagepraktijken en dat hij tijdens zijn opsluiting werd gemarteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Zo brengt verzoeker met de stelling dat het feit dat hij mogelijks de boete en het dreigement niet heeft verteld (*quod non*) niet als gevolg kan hebben dat de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig wordt ondermijnd – waarmee hij niet verder komt dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven waar in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld als volgt: “Zo verwees u zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal naar uw arrestatie door de wegpolitie omdat u als taxichauffeur aan het werk was, terwijl u dit

verboden was. Tijdens het gehoor van 6 februari 2017 verklaarde u onder druk gezet geweest te zijn om een document te ondertekenen waarmee u zich akkoord verklaarde om in de toekomst geen enkele job meer uit te oefenen. Men zou ermee gedreigd hebben anders uw taxi in beslag te zullen nemen (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vraag 101). Tijdens het gehoor van 13 maart 2017 daarentegen verklaarde u gedwongen te zijn een document te ondertekenen waarin u verklaarde een boete van 5000 dollar te zullen betalen. Men zou er bovendien mee gedreigd hebben u anders te zullen opsluiten in de gevangenis. U werd erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor niet naar de boete van 5000 dollar had verwezen en evenmin naar het dreigement dat men u mogelijkerwijze zou opsluiten in de gevangenis. U antwoordde dat u zeker was deze twee zaken wel degelijk te hebben verklaard tijdens het vorige gehoor (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vragen 10-13). Nochtans blijkt dit niet uit het gehoorverslag van 6 februari 2017. Bovendien heeft u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over deze twee zaken. Uw verklaringen in kader van uw gehoor bij DVZ en uw eerste gehoor op het CGVS zijn klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie. U maakte verder op geen enkel moment melding van eventuele communicatieproblemen met de aanwezige tolken (zie gehoorverslag CGVS 13 maart 2017, vraag 1). Omwille van deze opvallende incoherentie rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen in dit verband." In zoverre verzoeker nog tracht zijn verklaringen in dit verband geloofwaardig te laten schijnen, stellende dat het gegeven dat vroegere werknemers van de Palestijnse Autoriteit niet meer konden werken onder het dreigement een boete te krijgen of een gevangenisstraf te ondergaan kan worden teruggevonden in algemene informatie over Gaza en aldus een verifieerbaar feit is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij nalaat deze beweringen te staven en niet de minste concrete informatie bijbrengt waaruit deze 'verifieerbare feiten' kunnen blijken.

Verzoeker slaagt er voorts allerm minst in te overtuigen waar hij, ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn opsluiting gedurende zes dagen en de marteling waaraan hij gedurende deze periode onderworpen zou zijn geweest, aanvoert dat hij een traumatiserende reis heeft afgelegd en dat de gebeurtenissen die hem het land hebben doen verlaten al enige tijd achter hem liggen, waardoor het dan ook begrijpelijk is dat hij sommige details, die geen deel uitmaken van de kern van zijn asielrelaas (zoals de aanwezigheid van een kussen in de kamer of wat hij te eten kreeg), niet meer precies kan situeren. De Raad benadrukt vooreerst dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, *quod non in casu*, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan overigens op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven wanneer hem gevraagd werd om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Verzoeker brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

Ook het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden is niet afdoende om deze te ontkrachten. De omstandigheden waarin verzoeker werd opgesloten, de maaltijden die hij heeft genuttigd en het tijdstip waarop hij in hongerstaking is gegaan, alsook de verschillende marteltechnieken waaraan hij onderworpen is geweest, betreffen in tegenstelling tot wat wordt opgeworpen in het verzoekschrift overigens geenszins details doch zijn essentiële elementen van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn verklaringen in dit verband. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekers flagrant afwijkende verklaringen bezwaarlijk als verduidelijkingen of aanvullingen kunnen worden beschouwd, zoals nog ten onrechte wordt aangehaald in het verzoekschrift.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn opsluiting en foltering vanwege hem aangewreven spionagepraktijken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan ook worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt: *"Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt nog uit het gegeven dat u klaarblijkelijk zonder enig probleem legaal de Gazastrook heeft kunnen uitreizen. U maakte immers gebruik van uw paspoort. U beaamtte zelf dat deze vaststelling aantoonde dat u op dat moment niet werd gezocht door de autoriteiten van Gaza. U lichtte toe dat u evenwel vreesde in de toekomst nog problemen te zullen krijgen zoals hierboven beschreven en u zou dan ook besloten hebben preventief te vluchten uit Gaza (zie gehoorverslag CGVS 6 februari 2017, vragen 11-16). Deze uitleg overtuigt niet. Het is ten eerste te betwijfelen dat de autoriteiten van Gaza u zonder problemen zouden laten uitreizen, als u minder dan drie maanden ervoor nog werd beschuldigd van spionagepraktijken. Wat er ook van zij en zoals al eerder opgemerkt, uw verklaringen in verband met uw opsluiting vanwege uw aangewezen spionagepraktijken zijn allerminst geloofwaardig."*

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. De Raad stelt te dezen vooreerst vast dat verzoeker in het bezit is van een geldig paspoort, blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 22 februari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017) de enige vereiste die wordt opgelegd aan personen die willen terugkeren naar de Gazastrook, zodat het betoog in het verzoekschrift over de moeilijkheden om een paspoort te bekomen niet dienstig en bovendien feitelijk incorrect is nu nergens in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat verzoeker vanuit Egypte een paspoort zou moeten aanvragen. Hoewel uit voormelde informatie voorts blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet geviséerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS